Увага, вікове обмеження 18+

◊

На погребі, мамо, стачить кількох кухлів із горілчаними виробами і хіба ще борщу. Міркую, допоки ні тріскотні. Більшого, мамо, й не думай, не заохочуйся. Кого б переконати, аби жадної бездарної капо-сти. Паскудства, коли не здіяти, торби од людей, тих, що знайомі та якихось мимовільних. Для чого, мамо, тобі сей м'язовий і нервовий мотлох? Тож-бо, насунуть хмари шаленого натовпу, чи не у пошуках потенційного буття. Вбогі такі, зішкірилася б, пояснюючи, пощо визрівають і лопають у спорожнілі дзбани своєю тухлою рідиною. Їм порадити зішкребти зі світового черева найліпші можливости і зреалізуватися. Але ж, мамо, людині потрібна людина, а не черево чи не принадніші дірки. У які без кінця беруть і з яких кожен раз витікає. Всякі, мамо, дірки. Зиркатимуть дико, за сим, обплюють мої решткі трутизною. Я, мамо, волаю лишитися чистою. Хоча зі століття мене такої, чистої, не існує. Мамо. У мої дірки так само брали. З моїх дірок так само стікало. Зі всяких дірок. Боляче і не дуже. Часто, мамо, солодко так стікало, лишаючи на сідницях в'язкого першоначала. Проте ти, напевно, не знаєш. Отак, мамо, складаю врочисту промову. Тобі ж не забути струсити попіл у горах чи поблизу, кудись поміж кови-лами, коли вистачить сил з горілчаними виробами і борщем. Хіба ти не тямиш, що людині потрібна людина, тому, мамо, навіть уже нечистою мені можна надійно піти, вивільняючи поспіхом від одеж мале тіло із трохи розпухлими через оплід грудьми.

◊

У цих стінах нестерпний сморід і попіл на простирадлах, але є для кого жити і ким повнитися. Перше, чим замислююсь, чи нарешті чигирин, і чи годиться в тебе питати, чи це чигирин, а коли ні, не чигирин, то де ж узяти той чигирин. Тебе конче зацікавить, нащо мені той чортів чигирин, навіть коли це ні, не він, не чигирин. Через це, замислившись, полишаю в собі, не питаю про той чортів чигирин, не знаючи, нащо мені він, той чортів. Мене сливе непокоїть, чи це чигирин, куди прагну. І якого, в'яжу, прагну. Скільки ж тинятись у пошуках, коли от — чигирин. Скільки тинятись, хоча не відомо, скільки, і чи, врешті-решт, мені доводилося уже тинятись. Ми одягнені напружено і несміливі. Але це не найгірше, бо найгірше те, що я не певна, чи це чигирин, і ще замислююсь. Не знаю, чи питати вже час. Загалом, чи суть — питати. Умовчую. Довго вмовчую, допоки сморід обсідає комашнею якісь наявні меблі, старі шпалери. Байдуже, най сморід. А ще попіл на простирадлах. Та відчинити б вікно. Звісно, відчиниш. Ти його відчиниш, а я і досі не наважуюсь — вмовчую. Хоча, скільки того — мовчання. Що воно, як стільки (неймовірно) мовчання, навіть не трахання, а сеї безперспективної любови, під якою мені кортить вичитати чигирин і лишитися до наступного

(можливого) буття. У відчиненому вікні пророчить міський безум. Навряд чи когось переймає, як у вікні другого поверху зворушуються ненормальні тіла. Навіть якщо нормальні, навряд чи. Тому жодного зацікавленого обличчя і задертої голови. Не говорячи про засуджуючі позори галасливої ґвардії. А про набряклі соски взагалі не варто, бодай і кортить викормити тебе до піни на вустах і крику про допомогу. Радше, до волань, тому що молока буде надмір, так незмірно того (крейдяного) молока. Щоб ізлизувати решткі з твоїх вузьких губ і виригувати не менше. До безкінечности. А насамперед кімната нікчемно мала, аж так, що од нашої присутности лопається простір. Та й попіл на простирадлах зависає надто повільно, потужно. Повільно ще й потужно, ніби входиш і

лінуєшся знову визирнути до світу, побачити і запрагнути (вкотре) якоїсь чергової смерти. Наливаєш і наливаєш. П'ю. Аякже, п'ю. Чому ні, коли це ти наливаєш і ще, можна думати, чигирин. П'ю. Ти знемагаєш од спраги найти мене ув обіймах і обов'язково знаходиш. Коли зрозуміло, що пити більше не серйозно. Можливо тому, що я сміливо тобі піддаюсь. Хіба можна отак? Розслаблено і сміливо? Розслаблена і сміливо. Розслаблений і сміливо. Ти не питаєш, утім помітно й так. Все у натиску твоїх рук на моїй шиї. Звідки знаєш, лишаючи сині печаті від шкіряного ремінця. Бо знаю. І протягом доби. Стискаєш до хрипоти, проте чи помічатиме хоча би хтось, коли приглушено шепочу, як прагну. Прагну ж? Затягнувши потужно до неможливости. Затягуючи ще ліпше чи гірше од немож-ливости. За рухами протяжливий біль в органі, якщо ж прагнуть, то подібне мовчки, допоки не зісковзнеш до самого низу у пошуках зволоженого шматка. Увібравши до рота, а чи чигирин, і тримати довго.

Тримати довго, а пестити повільно, аби таки роззявити рота про той чигирин.

Я питаю в тебе, чи це чигирин?!

◊

На цьому коричневому святі одна я, мамо, походжу на шльондру. Навкруги повно таких, що не шльондр. Принаймні, так думають саме ті, що навкруги і вважають себе не шльондрами. Одна я, мамо. Одна я. Чи угледжуєш: всі людські помиї вплутані у моєму волоссі та поволі стікають шиєю донизу, до ніг. По ногам, мамо. Ага, стікають. Мене кличуть шльондро, щоби йшла до кола, всередину, аби плювати і потрапляти до цілі. Мамо, не повіриш, але я входжу. Мамо, я йду в оте коло, їм же направду весело — вони плюють і потрапляють до цілі, тому, окрім помий, іще таке — з їхніх

протухлих ротів. А за хороводами, мамо, пісні. Вони співають про шльондру, довкола якої хоровод, а надалі плюють і потрапляють до цілі. Віриш, мамо, вони співають про мене та мені. Такі розчулені, убогі; вони, мамо, мені дорікають, бо на цьому коричневому святі одна я (лише я, тільки я) походжу на справжнісіньку шльондру. Моя скусана шия і синці на зап'ястках заслуговують потужної покари, переконують мене, мамо. Та хіба можна, коли я ваготію? Хіба можна? Хіба?! А ти, мамо, не ліпша примари.

◊

Увесь по-особливому ароматний. Тому так просто відчути твою обтяжливу присутність околясом. Про чигирин я більше ні-ні, бо бажаєш потужно дихати. Тобі видається, що в цьому я здатна зарадити. Чи здатна я зарадити в цьому, видається саме тобі, а я облавом мислю про вкарбований у мізках чигирин, до якого благає наблизитись невідома (і досі) чортівня. Обсмоктую згустки твого особливого аромату, щоби не зірватись і вмовкнути щонайменше на сьогоднішнє століття. Вдихаю до появи червоного слизу в носі, тому що бачу — червоний, він тече. Та обавляюсь од слизу так швидко, аби не помітив і продовжував вимагати від мене лишатися поруч. Можливо, цю дію фіксуєш у пам'яті, чого не можу прочути; обаполи ж витанцьовують роздовбані чоловічими тілами тіла баб. Баби ще ніби молоді, молодші за мене, проте вони вже зістарились і в них зсихаються губи. А ти мене злиш, оби не сподівалася на безумні вигадки і міцніше стискала колінку. Злиш отак: говорячи, що ці зморені людською морокою тіла баб підуть із тобою у нічну круговерть. Я розумію, що ти про їблю. І вмовчую. Волієш омазкати горловини кожної з них рідиною, яка до нині була призначена лишень мені. Від тебе: волію. А я оце зараз поводжусь, ти так думаєш, нехорошо, через це ніякого свята на нас двох. Чому — нехорошо? Я ж умовчую (зовсім) про чигирин, до якого пора би мені пнутись. Ти вкотре: нехорошо,

бо не кричу обіцяного на вухо. Тільки здогадуюся, точно не знаю. Зате знаю, що треба кричати і обов'язково кричатиму, аби ти чув і не затуляв вилизані мною мушлі. Ми відрізані від світу разом, отож, з тілами баб навряд чи зав'яжеться, й впиватися дозволено досхочу. Врешті, баби огулом щезають, прихопивши свої випещені (чи обезвічені) тіла, а я радію. Помічаєш мої веселощі і не стільки обурений, скільки втомлений. Коли нарешті я віднайду чигирин, то заберу тебе із собою. Якщо, звісно, віриш, схиляючись до моєї голови. Яку поцілую. За сим же цілунком цілуватиму ще. Далі буде все мовчки, окрім моїх схлипів, коли оміратиму, впустивши у себе тебе, і, мабіть, кричатиму обіцяного на вухо. Ти чув; і ти дихав. Відчинятимеш ранком двері, аби йшла із Богом. Не забувши при цьому додати, та що там я знаю про Бога. Не дивитимусь і не дивуватимусь, проте вдихатиму решткі твого особливого аромату до легенів: я так лишаю у собі тебе.

◊

Нащо, мамо, чекаєш на мене так несподівано. І загалом — нащо, чекаєш? Ага, мамо, із шкіряним паском, щоби висікти до останньої хрипоти. Утім, останньої хрипоти, мамо, я вже не в змозі, а ти б, мамо, коли вміла, могла би провідати. А ти ж-бо не вмієш, і це безсумнівно. Віднаходжу найглибшу шпарину і бачиш, мамо, я вже (швидесенько й) там, ти ж, у свою чергу, навіть не встигаєш змочити шкіряного паска ув оцті. Наближаєшся з таким, який є, — сухим. Що ж ти тим, мамо, (передбачено) сухим? На мені, мамо, без цього майорять святкові прапори. Ти, знаю, не знаєш, і, мамо, ніколи не знатимеш, тому що до цього тільки небесним посланцям. Чи то підземним. Я не свідома, мамо, хоча давити приходять саме мене. У них все виходить — вони направду давлять. Мамо, вони ж так давлять... Не певна, що це сновидіння. Мамо, я не певна. У шпарині ніякого світла і спертий запах жіночого поту. А ще, мамо, не жіночого, бо таким потом, не жіночим, нагороджують

найліпші і, що не належать, чоловіки. Отже, окрім жіночого, ще чоловічий. Можна думати — небесні посланці, однак не вони, але не переконує — я переконана. Наразі ж про тебе, мамо. Слизькі пронизливі згуки тримаєш, як прихисток, у собі. Навряд чи це, мамо, врятує од серйозних утрат. Тому ліпше зробити так, як ти, мамо, і робиш, полишивши шмат відпрацьованої шкіри на вході до моєї шпарини. До того ж клунок із буханцем: ти така лагідна мати.

◊

У невеличкому льосі, де віднедавна, перегорають лямпи. Доводиться тягти на середину стіл, а зверху споруджувати стілець. Лізти на той стілець, аби викрутити перегорілу лямпу, а потім вкрутити свіжу. І так трохи не щодня. Хоча скоро лямпи скінчаться, я вкручую. Поки ж вкручую, до мого невеличкого льоху збігаються люде. Не вірю, що людям цікаво лише слідкувати за зміною лямп у цьому приміщенні. Таке може бути цікаво хіба що безпритульним, бомжам. Але люде, які збігаються і яких незліченно, ніякі не безпритульні, не бомжі, — абсолютно пристосовані до виживання люде. На них одяг і черевики, а ще люде всміхаються. (Ліпше б це були безпритульні, бомжі.) Видається, їм відрадно без жодної на те причини. Найчастіше лямпи перегорають під вечір, саме тоді й збігаються люде. А поки не вмикаю світла, приходить лише один із людей, коли до спектаклю з перегорілими лямпами ще кілька годин. Він приходить і приходить, пояснюючи, буцімто перегорілі лямпи інтересують набагато менше, ніж я. Я — на стільці, який споруджую, коли лізу викручувати і вкручувати, а більше ніяких стільців, — питаю, якщо перегорілі лямпи інтересують менше, що тоді я. Той, що приходить і приходить, лютує через мою негостинність і не відповідає. Мені ж байдуже, оскільки у сьому невеличкому льосі справді складно бути бодай на дрібку гостинним. І я негостинна. Він лютує кілька хвилин, а потім вщухає. Мною колотить сподівання: що

от-от і нарешті він піде. Але той, що приходить і приходить, нещодавно прийшов, тому він не йде. Своїм одним стільцем не поступаюсь; стоїть посеред льоху і пританцьовує. Думаю, коли б була труба — дула, най би вибивав. А так, коли без труби, мене це дратує. Кажу, заспокойся, і роблю нову спробу з'ясувати: якщо перегорілі лямпи інтересують менше, що тоді я. Не лютує, але засмучений. І що такого? Що такого, відповіди він не дає. Я визираю до єдиного у невеличкому льосі вікна, але гостинною і досі бути не збираюся. Можливо тому він пропонує ввімкнути до розетки електричний чайник і заварити чай. Звісно, промовляю, продовжуючи визирати до єдиного у невеличкому льосі вікна, попереджаючи не вперше, що в моєму льосі ані розетки, ані електричного чайника, не говорячи про якийсь там чай. Лише от лямпи, які перегорають. Він думає, що я нещадна і не розумію всієї його величі. Він спочатку так думає, тільки після цього говорить мені. За вікном нічого; я ж уважно слухаю, незважаючи на те, що ніяка я не гостинна. Не гостинна, втім уважна. Вислухавши, розглядаю. Той, що приходить і приходить, продовжує: він утомився приходити просто так, йому треба більше, і чого це я мовчу. Зручніше всідаюся на стілець, спостерігаючи за жестикулюванням того, зауваживши до себе, мовляв, має рацію, величі не розумію, нещадна. Да, так дуже зручно продовжувати мовчання. Зрештою, робить спробу він нагадати, так довго мені не витримати. Слухаю і міркую: як — так? І невже між нами про це колись йшлося? Той, що приходить і приходить, наразі говорить і говорить. Най говорить, мені не жаль, прецінь починають збігатися люде, і пора запалювати світло. Я повільно зісковзую зі стільця, щоб упритул підібратися до вмикача. Люде щільніше заповнюють простір, хоча стіл не посередині і невідь коли перегорять лямпи. Запалюю світло та знов наближаюсь до столу: стягую з нього ключ від льоху. Той, що прийшов і говорить, — далі говорить. У невеличкому льосі набито людьми, тому слухачів вистачає. Ще раз міркую: якщо перегорілі лямпи інтересують

менше, що тоді я, проте більш не запитую. Прорізую натовп єдиним покриком: а як чигирин, і пнуся до виходу: аякже, величі не розумію (нещадна). Я зачиняю двері на ключ і не вертатимусь. Незабаром у невеличкому льосі перегорять лямпи, але я не мінятиму, бо так довго мені не витримати, а лямпам і без цього кінець.

◊

А істерики, мамо, не врятують жодної курви, якби тобі не хотілось. Тому, мамо, не варто, не голоси. Я до того, що курвою мені аж ніяк не бути: мій піт зціловує лиш один мужчина. Отож, всі рідини з мого анального отвору однакової природи. Себто з хворобами, мамо, у мене ніяких проблем. Мамо, я не хворію. Хіба що бажанням не стати роздовбаною. Я сподіваюся, мамо, що роздовбаність мені не загрожує, тому що і досі безжально люблю. Згодна, мамо, нащо така хвороблива відвертість. Проте, мамо, — я не хворію. Це остання зі спроб злікувати невміння бути доречною. Так, мамо, навряд чи і вдасться злічити. Старатимусь. Мамо, а чи ти знаєш, як я старатимусь. Добре, мамо. Добре. Навіть коли не чуєш. Ти ж, мамо, вередлива — так вередуєш, оголюючи свою ротову порожнину на посміховисько. Тебе чують мої два вуха, проте достеменно не відомо, ачи вони чують. І це, мамо, все.

◊

Не мій мужчина їде зі мною в автобусі та лягає поряд на дивані. (А що тоді — мій?!) В автобусі він сидить під вікном, а я біля проходу; на дивані влаштується збоку. Чи настільки добре знайома не з моїм мужчиною, щоби все так безсоромно: ходить про сам факт появи його під раменом. А поки не мій мужчина силується оминути своєю увагою, вловлюю запах блювотиння — у проході блюють закохані. Якісь двоє незрозумілих, що люблять одне одного. Принаймні, вони точно закохані, бо так

видається, чи то вдало удають. До сього закохані цілувалися і харчувались, аби наразі так несамовито дерти розтерті роти. У волоссі закоханої вплетено кілька стрічок, що не забороняє аж так захоплювати шлунковою масою довколишній люд. Закоханий же випорожняється у власний кашкет, одначе сього мало, через це сидіння і доріжка в проході потроху мокріють од попередніх насолод. Я бачу закоханих із жалем, що не скажеш про не мого мужчину, бо його не зацікавиш — він не бачить. Його сумирність і передбачуваність вимагають ткнути обличчям у витворені закоханими киселеві береги. Я грішу на заляпаний одяг цього не мого мужчини. І най буде так, коли не гірше, тому що кортіло на гірше. Не мій мужчина нуждається у воді, як і закохані, для того, щоб стерти патьоки чужого блювотиння з одягу, закоханим же — свого й звідусюди (одягу, доріжок у проході). Уловлюю його посміх і злегка не порозумію: що тому не моєму мужчині всміхатися, якщо згрішила з його подобою. Є кілька зупинок і він міг би втекти, але він не тікає і лишається (лягти ж поряд на дивані). Так само не тікаю я, тому що маршрут передовсім мій, а вже після не мого мужчини (чи закоханих, які так щедро обблювали довкола). Горюю, до чого ця людська чистота на мою ненасить. Із не моїм мужчиною сходимо на кінцевій станції, коли про все це горюю. Мені до останнього складно: звідкіля цей не мій чоловік і заради. Мені складно, але втерплю. Щонайменше, через приречений вигляд не мого чоловіка: на станції, де сходимо, нас не стрічають знайомі. Ну звісно, звідки узятись його чи моїм знайомим на кінцевій станції обраного мною маршруту. Це при тому, що в мене — жодних знайомих, а щодо не мого чоловіка — не відаю, можливо, саме тому в нього настільки приречений вигляд. Але ні в якому разі я. Він питає, чи скоро за нами прийдуть і тулиться ближче до тіла — скоро вечорітиме і, загалом, перегодом ніч. Він питає, а я мовчу; так я завше — мовчу (і про це знає хіба що мій чоловік). І — тулиться, тулиться. Я шкодую, однак не терплю, врешті-решт, він не мій чоловік: доводиться хапати першу-ліпшу жінку і пропонувати їй гроші за

невеличкий притулок. Перша-ліпша жінка не проти, гроші їй не завадять, але в її помешканні тільки один вільний диван, на іншому, нещодавно вільному, але вже окупованому, розгортатиметься перезва, або навіть і те, що напередодні. Мені відомо, що таке перезва і те, про що жінка, коли говорить про напередодні, а от не моєму чоловікові цього не відомо, і, нарешті, вечорітиме й перегодом ніч, його ж приречений вигляд не лишає в спокої — я не тиха. Ми згоджуємось на єдиний диван першої-ліпшої жінки і на безпосередній перебіг перезви, або навіть того, що напередодні. Жінка радіє і веде наше двійко до помешкання, щоби вказати на пропонований диван. Диван направду є, а напроти — ще один диван, уже застелений вибіленими простирадлами (так жінка зустрічатиме для перезви і напередодні). Пропоную не моєму чоловікові влягтися вихорцем і вимагаю більше не тулитись, мовляв, у нас уже є де перебути темінь. Його приреченість гасне, бо немає стимулу, а мені вкотре шкода подібних чоловіків. Лишаю запаленим світильник і стягую з не мого чоловіка добраніч. Так триває кілька хвилин, коли світить світильник, а не мій чоловік силується заснути. Триває, покіль метушню не заводять на сусідньому дивані ті, що беруть участь у напередодні перезви: не мій чоловік уже не силується. А участь беруть ті, що за статеву любов і ґвалт, звідси пацьорки і запахи збуджених тіл. Я свідома, як прокидаюсь, що діється. Чого не скажеш про не мого чоловіка, що навіть не встиг заснути: він не свідомий і його гризе невідомий для мене біль. Не мій чоловік уриває шмат зорової насолоди і втискається у подушку (до мене тертися — зась). Укотре — мені шкода і я натягаю колготки, бо шукатиму (чигирин, який не на сьому святі).

◊

По-твоєму, я надмір брутальна і груба, мамо. І тобі, кажеш, зовсім не соромно ділитися зі мною таким. Слід сходити до

церкви і поставити свічку, а ще, якщо тримала піст, я можу сповідатися. Бо просто моїх молитов (ти, мамо, речеш) замало. Але піст, мамо, ти переконана, я не тримала, через це все пропало. Я — пропала (мамо, ти саме так). Тобі, мамо, видніше. Власне, ти маєш рацію. Не інакше. Гаразд, продовжуєш, простити ладна мені ти, якщо припиню нявчати під носа свій дурнуватий молитовний текст. Не знаю, мамо, що ти маєш на увазі, але під носа я нічого не нявчу, хіба що пробую не задихнутись — і в такий спосіб повільно дихаю. Я дихаю, мамо, саме так я — дихаю. Повторюєш, мамо, свою пропозицію — можливо, я не розчула. Ні, мамо, я все розчула, проте не бачу потреби розкладатись у балаган. Про мою неспроможність дружити зі світом Богові відомо без сповідань: він, мамо, слухає мою молитву.

◊

За стінкою, що ховає од іншого люду, буянили ніч, пацаючи по бетонній конструкції закляклими членами. Якщо я слухала, то чула натомість пісень ворожу суміш лящання. Але навряд чи я слухала, тому що годувала сіру мишу смаженим насінням і обрізала заплутані пасма. Я мала таке сподівання, що ніхто з тих, які буянили, не здогадається, як я схована за стінкою (од іншого люду). А на ранок один із тих, що буянили, найменш втомлений чи витривалий, сідає до столика, за яким снідаю, і повідомляє, що він здогадався, і відтепер йому бажається потрапити за стінку, де ховалась і зробити для мене щось дуже приємне. Ні в чому дуже приємному, пробую відмовити ввічливо, не потребую, не говорячи про сіру мишу в моїх гостях. Один із тих, що буянили, наполегливо сидить навпроти за столиком, де снідаю, і починає поволі напружувати. Він поволі напружує доти, доки не напружуюсь повністю і вибухаю. Його очі сповнені якоїсь зеленої туги; хоч вибухаю, а сей наполегливо сидить. Подеколи, так стаєть-ся, декому бажається зробити для мене щось дуже приємне. Можливо, ті,

кому бажається, ніколи не чули про чигирин і, передовсім, согрішають на нелюбов. Один із тих, що буянили, обростає зеленою тугою через інше, тому навіть не знаю, нащо йому бажати. Унаслідок цього всього вскакую і біжу, гублячи одяг, але не гублячись. Я повертаюсь за стінку, що ховає, із відчуттям утоми — мені кортить укластись і зовсім не знати про світ. Прецінь світ укотре дає знати про себе, брязкаючи залізними кільцями і вибиваючи огром людського щастя від самого ранку. Заросли зеленою тугою один із тих, що буянили, зупиняє стукіт жіночих обцасів і вкладає розмочений щастівськ до ліжок, щоби підперти стінку, за якою ховаюсь од люду: можливо, кликатиму. Але я не кликатиму, я зациловую очі з іншою, не такою, тугою. Згодовую решткы смаженого насіння наземній істоті та не укладаюсь; за стінкою схлипи одного з тих, що буянили. Якісь із обцасів вабливо позіхають уві сні, за чим і спостерігає. Обцаси злегка розплющують очі і молоденька поблядужка пропонує заземлитися поруч. Його вабить пропозиція молоденької поблядужки, але за стінкою я ховаюсь од іншого люду і, може бути, потребую чогось дуже приємного, тому поки не до поблядужки із позіханням. Це він так надумує: що за стінкою я ховаюсь од іншого люду і, може бути, потребую чогось дуже приємного. Але справа не в цьому, хоча він і надумує, втім усе розуміє. Тому залишається на місці, коли чує зачинені двері за стінкою, що ховала мене од іншого люду: він так само, як і я, согрі-шає лишень на одну любов, попри те, що і досі не відає про чигирин.

◊

Розчави ці томати, мамо, якщо мені вдасться заснути — я не чинитиму опору твоїй ідеальній уяві, сповита у незаплямовані пелюшки. Мамо, всі пелюшки я давно забруднила, тому чави томати і вари до кипіння морс, допоки робитиму спробу заколисати дрантя од самоконтролю: я, мамо, шалено потребую у свій ледь припухлий рот. Я би, мамо, якісно

смоктала. Не тич осі ґумові цяцьки. Мамо, я ж не про соску. Не тич же, мамо, не тич. Наливаєш у прогрітий слоїк свій зварений морс, а я, мамо, говорю про беззмістовне. Бо в тому, що б смоктала, направду ніякого змісту. Хіба зовсім на дрібку бажання зафіксувати нині потрібне тепло. А ще рухала язиком, але не заради себе — так, мамо, я доводжу (як можна) свою любов. Чого вже там, мамо, крути в м'ясорубці томати, аби попустити мій пал. Та неси слоїки десь подалі, щоб не мала спокуси припасти до твого нектару.

◊

Цьому наливають укотре, а він дудлить. Дудлить. Він настільки дудлить, що вже не соромно захотіти довколишніх білолиць. Не соромно захотіти — і він хоче. Принаймні, саме так говорить мені: хоче. Спочатку якось байдуже, а після розумію, що згодом можу зарадити. Кажу це йому, що згодом я можу зарадити і най почекає. А він же, продовжуючи своє дудління, відповідає, що чекати йому не в силі, бо й так аж занадто чекає. Мені нелегко вмовити, але я вмовляю, арґументуючи відмову наразі ліпшим варіянтом за кілька годин, білолиць обіцяю на краще. Гаразд, на кращих білолиць він дає згоду, і йому наливають все, що на денці. А за годину він, неконтрольований і ледь свідомий, займає позицію поряд із моїм стільцем у надії, нарешті, на білолицю. Питає, як мене звати та загалом, хто така. Умовчую. Така. Довкола ж рухається святковий нарід, до залі збігаються співці. Вони будуть співати — співці. А той, який дудлив і чекає на обіцяну білолицю, теж співатиме — теж співець. Це нічо', що він настільки дудлив, — співатиме. Проте це не все, адже думає, що в білолиці я пропонуватиму себе, хоча я зовсім не білолиця і як можу пропонувати себе в білолиці. Тому, коли починається спів, і сцену заполонює хор із білолиць, давай, мовлю, обирай білолицю, я ж зазнайомлю — дехто мені відомий. Він, неконтр-ольований і ледь свідомий, помітно

пожвавлюється і вже не такий неконтрольований і більш свідомий. Натомість — спантеличений. Він не знає, що на це. Унаслідок чого на це говорить, мовляв, про що я, у нього дружина і подеколи секс, білолиці йому ні до чого. Однині йому соромно, цебто білолицих уже не хоче. Знизую плечима (я так дивуюсь) і, на всяк випадок, повідомляю, що я, мабуть, ні про що, коли подеколи секс і дружина. Ми чуємо хор, а незабаром співає навіть він, плекаючи останню надію на обіцяну білолицю — він запросить відсвяткувати свято, в честь якого співали співці. Ми п'ємо енерґетичні напої, як з'ясовується, що з дружиною насправді не все так добре. Знизую плечима (бо знову дивуюсь): а що з дружиною не так добре? З'ясовується далі, що той секс, який подеколи, аж ніяк не секс. Знизую плечима (дивуюсь). Отже, не секс і білолицю таки хоче, але іншу, приблизно таку, як я, або я. Йому було соромно дотi, доки не з'явились енерґетичні напої, але енерґетичні напої з'явились, тому йому знову не соромно. Дивуватися я не думаю і байдуже повідомляю, що від білолицих у мене лишень лице — я зовсім не білолиця, а з дружиною, звісно, шкода. Піднімаюся тікати, навіть не питаючи про чигирин. Що може він знати (коли про чигирин)?

◊

Мамо, я повертаюсь на ранок. Ти заскочена, мамо, а я не тямлю, що не так. Для початку запитую, мамо, що не так. А ти, мамо, говориш, усе так і змушуєш оцим нервувати. Нервуючи, мені ніяково — я почуваюся винною, ти ж, мамо, від сього заскочена не менш. Чистиш, мамо, картоплю. Стою і чекаю, коли нарешті скажеш, що не так. За-скоченою, продовжуєш чистити і робити вигляд, немов, усе так. Картоплі з каструлю. Нащо, тобі, мамо, стільки картоплі? Заскочена: варитимеш суп. А-а, затягую, суп. Коли ж закінчується картопля, аби її чистити, ти, мамо, вивертаєш свою заскоченість: тебе переймає, ачи не маю якихось венеричних хвороб і чи не потрібні мені лікувальні

прокладки, адже ти розумієш, що я, мамо, вже доросла і можу мати чоловіків, коли що, розходишся, мамо, лікувальні прокладки ти дістанеш на раз. Я, заскочена, мамо: не маю хвороб і не потребую ніяких лікувальних прокладок, навіть коли ти розумієш, що я вже доросла і можу мати чоловіків. Тому, вари, мамо, суп — я їстиму, бо повернулась на ранок.

◊

Сей дещо повільний і переконує, що нам слід перекинутися парою слів. А я от ворушу, нащо все це, коли нас абсолютно ніщо не зв'язує і навряд чи зв'язуватиме. Наполегливості ж сього можна лишень позаздрити, але — до чого мені: я нічогісінько не позаздрю. Проте схиляється до того, що ми говоритимемо. І навіть якось так протяжно й потужно (значні мовні прогалини). Врешті, не так часто трапляється, що комусь кортить перекинутися з моєю подобою парою слів. Тому най, най говорить. Сей запалює сиґарету і довго не виймає з порожнини. Бачу, який на початку присоромлений. Нащо йому? — не порозумію, та втримаюсь. Присоромленість триває, допоки не змушую не соромитись, а говорити по суті, що там є — особливого і термінового. Сей затягує потужно дим і викидає недопалок, а потім, виявляється, нічого особливого і термінового там нема: сьому потрібно тепла і, як завше, любови. Думаю: що — за тепла і, як завше, любови? Хіба не ходить про словесний атракціон? Гей, як я регочу, аж сьому доводиться трохи засмутитись, аби з мене аж так не випирала масштабна регітня. Тож, сей, трохи засмучений, виправдовується на свою користь, мовляв, йому подобаються саме такі. Йой, укотре коробить од такі, тому готуюсь до зугарної відсічі, хоча ніяк, поки не питаю, а що дружина, яку слід саджати на каруселі, за чим довго-довго показувати свою спроможність? Сей каже, що дружина — нічого і каруселей, поготів — показувати спроможність, не потребує. Мене обурює: сьому просто наплювати на каруселі, на які все ж годиться

саджати дружину і показувати (не говорячи про довго-довго і спроможність). Мене настільки обурює, що одразу ж втомлююсь від розмови — волію швидше піти. Повідомляю сьому, що йтиму — і жодних спроб затримати мене на довше. Ніякого довше. На що сей пропонує до каруселей і по спроможність: мовляв, я така, як йому слід. Горюю: невже я походжу на таку, що сідатиме на чужі каруселі — і гойдатиметься? Невже я походжу!? Вся ця відраза щільно огортає мізки — я більше не спроможна думати ні про що, крім цієї відрази. Тому від мене, як не гойдаюся на каруселях. І загалом — не гойдаюсь; негайно ж іти. Сей, відчуваю, засмучений, утім, попереджає, що чекатиме, най і не гойдаюся. У чигирині наливають, аби не було так печально і боляче — чомусь думаю, коли нарешті віддаляюся швидше.

◊

Беззастережно і неохайно, мамо, віриш у весь облуд, що несу. Приміром, чому сьогодні не повертаюсь, адже на дворі ні краплини дощів. І звідки такий загін охочих дати мені притулок, тебе, мамо, не переймає — огулити тебе, просто, на раз. Унаслідок, мамо, роблю із тебе надійно спокійну, натомість вимучую для себе огребки попередніх відчуттів. Се відчуття, мамо, коли із радістю намацуєш на собі ще вологу любов. Або, радше, чогось, що від неї лишилось. Паки, мамо, так триває, а, отже, я вершу із життям. Ще відносно є часу, щоби вірити у привітні посмішки тих, кого не переношу. Тих, із ким, мамо, ладна схрестити шаблі. Потурай моїм безпросвітним байкам, тому що після не буде кому потурати. І ти, мамо, віриш укотре в облуд. А поки — беззастережно і неохайно (віриш) — я, мамо, спускатимусь нижче за орган, аби і надалі вершити. Із життям.

◊

Трясе кучерями, не здогадуючись, як на даремно — такий кучерявий веселий. І що би такого вигадати, як одволікти. Від життєвого розгулу і неоднорідної маси пан потроху починає нудити, тож-бо, нуждається у відмінному поряд. Говорить: я переконаний, що потребую відмінного поряд і пропоную побути вдвох. Мовляв, його дивує, чому і досі на нього не ведусь, коли от — переконаний, а я — саме те, якого б поряд, відмінне. Кучерявий веселий сьогодні розкошує на щедрість. Будь-яку, каже, щедрість. Зокрема, і тілесну, тому що від духовного повнення часом буває зле. Бачу, що кучерявий веселий не спроста — трохи хильнув: йому було зле від духовного повнення. А наразі веселим кучерявий пропонує хильнути разом. Чогось такого, простенького. Можливо, пива. А там — ще й до пива. Кучерявий веселий провіщо робить при цьому незрозумілий жест. Чи то — пригощаю, чи то — прощаю. Ймовірно, кучерявий веселий пов'язаний з одною із церков. Бо переконує, що все в руках Божих, а іншим не під силу. Я уважно слухаю кучерявого, але не розумію, мабуть тому, що він дещо веселий, бо хильнув. При тому, не йому говорити про Бога, нічого не відаючому про чигирин, до якого пнусь. Ще варуюсь ковтати поживно пропонованого напою, але ковтаю, ковтаю зовсім потроху, щоби не проґавити вчасно податись, де той чигирин. Уникаю слів кучерявого веселого, прецінь він не уникає спроб проявити свою готовність: кучерявий уже надміру веселий повідомляє, що пити зі мною пива так хорошо. Перепитую: як, хорошо? Чого ж — хорошо? Хорошо, пояснює кучерявий, бо ніякого зайвого, окрім вихиляння. Через це мене зовсім не дивує, чому він нуждається у відмінному поряд, а також, допивши десь третю, не мнусь одказати, як мені добре сказати: шкода.

◊

З-під мене, мамо, ніякого грітого молока. Чого ж тебе так коробить, не ясно, мамо, до чого підставляєш дзбани. Волочу

несподівано міхи. Але там, мамо, ані борошна, ані цукру. Ти вчиш мене бути спритною побіля плити. Мамо, учениця із мене добротна — я смажу картоплю і начиняю м'ясом млинці. Млинці ж, мамо, я навіть пектиму, а не лише начинятиму. Тому молоко закінчилось, що не до тіста — в унітаз. Мамо, саме так у мене наразі з молоком. Досить того, яко ним повнюсь. Ти, мамо, дещо несерйозна до мене: і не помічаєш, що важеніє тіло й довкола нього. Картоплю і млинці я, мамо, лишаю на столі, прикривши рушником. Мамо, я не знаю, чи їстиме хтось оцю спритність — млинці і картоплю. А далі, мамо, молоко кисне в мені.

◊

А знаєш, кажу, коли повертаюсь: якщо більш не питаю, де той чигирин, ти даєш мені на дещицю життя — я лишила у собі тебе.

літо — 11 вересня 2008р.

м. Донецьк